

ĐÀ LẠT CÔ LIÊU

Lam Phương

Chiều lên. Cho đây khóc đó.
Nàng lên khi mình mất nhau.
Mây trôi đi trên phố nào?
Đường chân chia biệt con sông.

Giọt buồn long lanh phiến đá.
Vết tan trong lòng nước xanh.
Ngồi đi cho mất thâm sâu.
Có ai quên thuở ban đầu?

Đi thay nhọc chiếc áo, tình không nơi nương náu.
Trên thành phố băng khuâng, mãi chiều u, mãi chiều u em vò.
Gót nhè in trên lá, phố quanh con đường mòn.
Vội nơi buồn mênh mông.

Đà Lạt đau. Ai hay? Ai biết?
Nhớ anh thông già hát hiu.
Đang theo con nước ban chiều.
Hẹn em cũng làm tiêu đi u.

Còn đâu trắng thanh suối biết?
Bóng chim xa đi ái ân.
Rừng xanh tan tác cô liêu.
Nhớ anh sống phố bóng chiều.
